

Bylo úterý 14. listopadu, pár hodin před křtem CD ***Vzpomínka na starou stezku***. Organizátor křtu Tony z Avalonu (Michael Antony) si elektronicky postěžoval, že mu exlo auto, které mělo přivést světem váženého kytarového virtuosa Štěpána Raka. Mohli jsme se, já a moje žena Kytka, uchechtat, když jsme mu obratem poradili, aby požádal Mistrova syna Matěje. Při koncertním vytížení Jana Matěje Raka to byl dost dobrej fór.

Šedifka, Fernet a Štěpán Rak
foto: Milan Plch - Belmondo ©

Do P-klubu jsem dorazil tak, abych před začátkem předkoncertního kalupu mohl pohovořit s autorem křtěného alba **Bédou Šedífkou (Bohumilem Röhrichem)** a jeho kamarády z plzeňské Sebranky a docela se to podařilo. Běďa,

Blondák

a

Beduard

(

Jirka Pardubský a Jirka Kastner

) velmi chválili zvukového a hudebního režiséra Pavla Broma za jeho dobrou vůli pomoci a poradit a za trpělivost a ochotu nahrávat dokud nebude zvuk nahrávky téměř perfektní, tak akorát, aby byl autentický, přenášející atmosféru živého hraní do záznamu v maximální míře. Do pohody našeho povídání neladila jen poznámka okolojdoucího Tonyho o Matějovi a skvělém nápadu, ale já jen mávl rukou, "Vim, né?", a naslouchal Beduardovi:

"...jenomže, dyť to víš, my na živo zase tak dobrý nejsme. Bojím se, abysme to tu nezkazili."

Obratem vykládám cosi nepříliš přesvědčivého o tom, že přínos muzicírování opravdovských trampů je hlavně ve vytváření atmosféry. Trému Bédových parťáků to ale, žel, nezahnilo. Mám-li hodnotit pouze poslechově, zejména sbory Sebranky (jednohlasé a svojí jednoduchostí jindy krásné) dopadly neslavně. V sólovém zpívání a hraní, podpořeném výkonem výborného swingového kytaristy

Víti Šnévajse

z brněnského T. E. Bandu, to bylo lepší.

Hned po prvním trojpísničkovém bloku Sebranky nastoupil na scénu dlouholetý Běďův

kamarád, hvězdný host večera, pan profesor **Štěpán Rak**. Vlastně ani nemusel nic říkat. Stačilo, když se jeho obratné prsty rozběhly strunami a vzduch se rozechvěl tóny do klasické koncertní podoby převedené trampské písně

Jižní eskadrona

, která posléze ve strunách jeho mistrovské kytary přerostla v

Honáka krav

. Všichni jsme poznali, že před námi sedí nejenom velký umělec, ale i milovník trampských písniček, který k nim našel zcela nezaměnitelnou cestu v interpretaci i tvorbě. Svě trampské písně (texty mu píše Honza Kadlec - Dědek z brdského Hobart Campu) hrával Mistr při skautských besedách s Jaroslavem Foglarem, na kterého s úctou a přátelstvím zavzpomínal a představil nám je např. dynamickou

Rumunskou horou

s neuvěřitelnými jednoručními vyhrávkami a během let nesčíslněkrát přepracovaným

Trampským pláčem

. Se Štěpánem Rakem zpíval mohutný sbor publika a byli jsme tak dobří, že nám Mistr udělil mimořádného Bobříka zpěvu trampských písní. Svě vystoupení uzavřel Štěpán Rak

Niagárou

Eduarda Ingríše. Hlubokým, místy až drsným hlasem sugestivně přednesené sloky střídaly lehce nahozené, za vydatné podpory diváků zpívané refrény. Nejedna chlap v sále ukazoval druhému, jak mistrovská hra Štěpána Raka staví do pozoru srst na jeho ruce a kůže mu husinou krupičkovatí. Výkon, který nenechal nikoho chladným.

Během křtu (fernetem křtil kmotr Štěpán Rak) vyslovil **Miki Ryvola** za sebe i za Wabiho potěšení, že za nimi jdou takovýhle mladý kluci. Mladý kluk Běďa Šedířka (vždyť se narodil až půl roku po Wabim!) se Sebrankou a Víťou Šnévajsem uzavřeli první polovinu programu

Písničkovým pohlazením

, aby po přestávce navázali trojicí písniček, které na cédéčku zpívá Miki Ryvola... Po více než dvou desítkách let společného trampování s Old Boys Expedition jsou Miki a Běďa téměř bráškové a na to se vídají dost málo. Že jejich setkání jsou o to radostnější je hezké. Škoda je, že Mikiho vystoupení se Sebrankou a následný sólový trojpísničkový blok prozradily, že jeho radost byla tentokrát příliš veliká...

Co že to říkal před začátkem v šatně Tony o výborném nápadu? Ke svého druhu premiéře písně *Do ticha hraj mi dál* (na albu ji hraje Žalman & spol. č. 1) nastoupili spolu se Šedířkou kontrabasista Lístku

Radek Polívka a s vypůjčenou kytarou **Jan**

Matěj Rak

. Myšlenka zahrát ji se prý narodila v muzikantské šatně během první půlky programu a zkoušek bylo podle toho. Výsledkem byl, třeba ne hudebně úplně dokonalý, ale přesto malý poklad trampské písničkařiny bohatnoucí autorskou interpretací. V závěru ho přikrášlila

Sylva Čekalová

(Lístek) s Panovou flétnou, aby zůstala na scéně s Běďou a Radkem na píseň

Srpen 2002

, kterou, spolu s ostatními písničkami, charakterizují v "recenzi" Písničky ze staré stezky (FOLKtime 14. 11. 06). Bylo to krásné.

Že nápad, kterému jsme se odpoledne s Kytkou tolik smáli, byl opravdu výborný, potvrdilo následující vystoupení vynikajícího kytarového dua **Štěpána & Jana Matěje Raků**. V jeho úvodu se Matěj omluvil, že s vystoupením nepočítal a že neví, jaké bude souznění vypůjčené kytary s tátovým mistrovským nástrojem. Bédova kytara, na kterou Matěj hrál, ale rozhodně neudělala svému majiteli ostudu. Matějovo úvodní sólo ukázalo, že jablko nemusí ze stromu spadnout. Že se i může po kmeni šikovně skutálet. Jakoby jablíčko Matěj u stromu Štěpána hned u kmene, mezi kořeny leželo... To sólo bylo předehrou krásné staré lidové písně ruských Romů

Darog

oj dlinaju

hrané v duu jako oslnivá instrumentálka. Dospělejší z čtenářů si učitě vzpomenou na refrén "*mládí už je to tam, podlehlo trampotám,*"

se kterým se u nás melodie v 70. či 80. letech zpívala. S pozapomenutým hitem má ale nastudování obou Raků pramálo společného. Melodie si zde v základu uchovává lidovou prostotu a přitom rozličnými vyhrávkami, variacemi a jinými instrumentalistickými kouzly košatí a rozkvétá ve skvostné koncertní dílo. Bouřlivý potlesk a nadšené trampské halekání nebralo konce. Druhá, přídávková píseň byla opět z kotlíku ruských Cikánů, opatřená textem Sergeje Jesenina, který, za dobrovodu tátovy a svojí kytary, zpíval v ruském originále Jan Matěj. Že to byla opět lahůdka a že diváci by chtěli ještě a ještě, to snad ani psát nemusím. Leč hodina pokročila, závěr večera byl za dveřmi.

Posledními dvěma písněmi končili program hlavní protagonisté křtěného cédéčka, Sebranka se svým guru Bédou Šedífkou a hostující Vítou Šnévajsem. Samozřejmě, že výkon předchozích vystupujících trému jen přivil. Výkon Sebranky nebyl zdaleka takový jako na cédéčku, ale jedinečné atmosféře v sále to ani dost málo neublížilo. Nadšení trampského publika, které se na tuto slavnost (kdo to jako slavnost nevnímal, ten je smradlavě padour!) sjelo z celých Čech i Moravy, opět nebralo konce. Že by mé podvečerní tlachání o přínosu muzicírování opravdovských trampů, spočívajícím hlavně ve vytváření atmosféry, nebylo zcela nesmyslné? Buď jak buď, přidáno být muselo.

Béd'a, Blondák, Beduard, hostující Víťa a stálý basista Sebranky **Angrešt (David Kristl)** vyčkali, až sál zcela ztichne. Teprve potom se, pro Sebranku v premiérovém provedení, rozezněla

Reminiscence

, závěrečná píseň cédéčka. V aarázmá nástrojů i hlasů jiná, ale stále prostá, velebná, v čistotě myšlenky dojemně krásná. Když dozněla, viděl jsem přes slanou mlhu, jak si nejeden muž cpe do oka vlastní pěst, nejedna z dam vytahuje z kabelky kapesníček a v oku slzičku utírá. Po této se už žádná další píseň přidávat nedá. Zvedáme se, loučíme...

Znovu na staré stezce

Napsal uživatel Cimbura

Pátek, 08 Prosinec 2006 04:00

Úplně na konci jsem mluvil s nejmenovaným mladším kolegou publicistou. Byl strašně rád, že o tom nemusí nic psát, výhrad že by bylo... Jo, výhrad je opravdu dost! Taky jsem je uvedl. Snad mi bude prominuto, že přeze všechny nedostatky se mi křest CD Vzpomínka na starou stezku líbil. Snad pro pocit, že jsem na té stezce na chvíli byl. Myslím, že můj pocit sdílela většina diváků v sále.